EXTEMPORALUL

FOILETON

Ideea mi-a venit pe nepusă masă. Am exclamat „Evrika", plagiindu-l pe Arhimede și, cît ai bate din palme, am făcut rost de cîteva zeci de trenuri, avioane și șosoane de la O.N.T. și i-am adunat pe toți — fotbaliști, handbaliști, voleibaliști etc., cu antrenorii, medicii lor — într-o imensă sală.

— Scoateți cîte o foaie de hîrtie — le-am zis.

Cuminți, s-au conformat.

— Scrieți: „Extemporal".

Au scris.

— Iată întrebarea: „Ce faceți cînd echipa dv. pierde sau e în dificultate ?"

M-au privit uimiți. Cei mai mulți erau prinși pe picior greșit. Dar au tăcut mîlc, astfel că, în imensa sală, era o liniște... monumentală.

— Asta-i tot! Aveți zece minute la dispoziție! — am mai adăugat eu, și m-am întors cu spatele.

Nu mi-era teamă că vor copia, deoarece instalasem cîteva mii de roboți electronici care, în afară de faptul că îi supravegheau mai dihai decît Argus, cel cu o sută de ochi, mai aveau și darul de a lovi imediat chiar în creștetul capului — cu niște ciocănașe de psihiatru, din acelea cu cauciuc — pe oricine încerca să nu spună adevărul.

In primele secunde s-a auzit un pîrîit îngrozitor — ca răpăitul picăturilor de ploaie pe acoperișul de tablă al unei clădiri — semn că... unii voiau să mintă și, deci, ciocănașele intraseră în funcție. După puțin timp, răpăitul s-a mai domolit, s-a mai rărit, semn că multora le venise mintea la cap. Zgomotul mai stăruia încă în sectorul unde erau masați fotbaliștii.

— Ce se întîmplă aici? — am întrebat eu, deplasîndu-mă la locul cu pricina.

— Nu vor să spună adevărul — mi-a răspuns, cu voce cam metalică, un robot electronic.

Am recunoscut, printre cei înșirați la mese, pe Libardi și Dan de la Jiul, pe Voinea de la Steaua, pe Matei de la Progresul, pe Neacșu, pe Birău de la U.T.A. și alții. M-am aplecat peste umărul lor. La întrebarea „Ce faceți cînd echipa dv. pierde? — răspunseseră: „Mă enervez, dar mă stăpînesc!"

Poc! — am auzit ciocănașele și respectivii s-au scărpinat în creștet.

— „Mă enervez și... alerg mai repede pe teren".

Poc! — s-au auzit iar ciocănelele.

— „Mă enervez și... faultez". Ciocănașele de psihiatru n-au mai lovit în creștetul lui Libardi, Dan, Neacșu și Birău.

— „Mă enervez și... încep să apostrofez arbitrul" — Ciocănașul s-a oprit în cumpănă — „și... îl fac netot" — a adăugat Voinea, de teamă că robotul îi mai administrează una.

— „Mă enervez și... mă prăvălesc în careul advers, simulînd că sînt faultat!" — a scris, grăbit, Matei, și mîna ridicată a robotului n-a mai căzut.

Și așa mai departe, pînă ce în sectorul fotbal nu s-a mai auzit nici un răpăit. In clipa aceea, un robot electronic mi-a atras atenția că cele zece minute trecuseră.

— Cei care n-au terminat, rămîn corigenți, pe loc! am decretat eu apăsînd pe un buton și toate trenurile, avioanele și șosoanele i-au dus pe cei convocați, la casele lor. In imensa sală au fost cîteva clipe de liniște, apoi au răsunat pocnituri disparate. Cîțiva „corigenți" suportau dar... nu mărturiseau adevărul.

M-am apropiat de unul dintre aceștia. L-am recunoscut. Era Ștefan Tamaș, conducătorul delegației clujene la meciul de volei cu C.P. București.

— Ce se întîmplă aici? am întrebat.

— Nu vrea să spună adevărul în... ruptul capului — mi-a răspuns robotul-anchetator, deși are zeci de cucuie în creștet. Nu vrea să recunoască că ce a făcut la ultimul meci de volei dintre Universitatea Cluj și C.P.B.

— Recunosc! Recunosc! — a strigat vinovatul. Dar să se astîmpere cu ciocănașul ăla, tune dracu-n guma lui!

Am făcut semn robotului să se abțină de la orice... fault.

— După cîte știu, voleibalistele clujence trag la... retrogradare. In meciul cu C.P.B., cînd ai văzut că pierdeți, te-ai enervat.

— Da! — a mărturisit Tamaș.

— Și ai început să strigi la arbitrul C. Michiu.

— Nu!

Poc! — s-a auzit ciocănașul sunînd ca pe un acoperiș de tablă.

Lingă noi am zărit-o pe Rodica Marcu, căpitanul echipei de volei.

— Arbitrul principal, D. Rădulescu, a oprit, la un moment dat jocul, și te-a chemat. Ce ți-a spus? — am întrebat-o eu.

— Să-i transmit tovarășului Tamaș că dacă mai înjură o să fie dat afară din sala Giulești.

— Recunoști că...? — m-am adresat vinovatului.

— Da! Recunosc! — a izbucnit tovarășul Tamaș, pipăindu-și creștetul înflorit de cucuie. I-am zis cîteva, că mă apucase bolunzeala. C.P.B.-istele or dat de patru ori în minje, iar Michiu o zis că de trei.

Poc!

Pocnitura aceasta s-a auzit undeva în spatele meu. M-am întors și l-am recunoscut pe arbitrul C. Michiu. Își dădea și el corigența. Nu voia să recunoască nici el că a ripostat cu aceeași monedă la insultele delegatului clujean.

— Spuneți-i să se astîmpere! — a exclamat el, la un moment dat. Recunosc... mi-am pierdut cumpătul. E omenește...

Am luat extemporalele celor doi și le-am prins cu o agrafă să le trimit la Federația de volei.

— Ce spui de comportarea conducătorului delegației clujene? — am întrebat robotul R.E.S. 117 (Răspunsuri Exacte la Sport).

— Nu știu încă dacă echipa clujeană va retrograda, dar Tamaș a retrogradat în ochii jucătoarelor și spectatorilor. Cu... bolunzeala lui, s-o facă de ocară. La fel și C. Michiu.

Terminînd și cu ultimul „corigent", am încheiat experiența.

Data viitoare, extemporal cu... spectatorii!

SEVER NORAN

SCRIMĂ

Campionatul Capitalei

Atac direct la spadă. Alexandru Istrate (stînga) și Anton Pongraț într-un asalt din cadrul campionatului Capitalei

Foto: A. Neagu

Pe planșele din sala de sport a Facultății de Drept au evoluat spadasinii și sabrerii Capitalei, categoria I și maeștri. Încă din prima zi (sîmbătă), surpriză: făcînd dovada unei bune pregătiri, tînărul spadasin *Theodor Chifor* de la Clubul sportiv școlar cucerește titlul de campion al Capitalei! Acest talentat sportiv junior, elev al prof. Panescu, a dat emoții celor „mari" și în toamna trecută, la „Cupa României", unde s-a clasat pe locul IV. Deci în toamnă nu a fost o chestiune de „noroc" cum înclinau să creadă unii specialiști, ci mai degrabă a fost un prim pas spre afirmare. Acum, el a dovedit acest fapt printr-o frumoasă evoluție. Frații Nicolae și Alexandru Istrate au venit pe locurile II și respectiv pe III.

De la Al. Istrate (Steaua) ne așteptam la mai mult, deoarece a beneficiat de o lungă pregătire la lot. El trebuie să se „controleze" mai mult, în vederea realizării unei eficacități maxime, mai ales că, în curînd va participa la întrecerile C. M. de la Teheran. Ceilalți spadasini intrați în finală au dovedit, în majoritatea lor, că începutul sezonului competițional nu i-a prins nepregătiți.

La proba de sabie nivelul tehnic al participanților a fost mult mai bun. Acest plus de tehnicitate pe care „sabia" îl înregistrează în ultimul timp ne bucură. Sabia nu mai e „cenușăreasa" scrimei noastre. La „Drept", pe lîngă cei 16 sabreri bucureșteni, au mai participat, în afară de concurs, doi sportivi din lotul de tineret (D. Popescu și D. Irimiciuc). Lupta a fost foarte strînsă pînă în ultimele patru asalturi (a fost finala de 11), unde doi reprezentanți ai clubului Universitatea — I Budahazi și L. Pap și H. Bădescu (Steaua) aveau cîte două înfrîngeri. Din cauza unei nervozități excesive, nepermisă unui sportiv fruntaș, Budahazi pierde trei asalturi la limită, iar Pap două, și astfel, studenții sînt scoși din cursa pentru primul loc. *Hariton Bădescu*, cîștigătorul titlului de campion al Capitalei a dovedit încă o dată că este un trăgător de mare finețe și foarte eficace. El și-a păstrat calmul pînă în ultimul asalt, demonstrînd din plin o bună pregătire. O mențiune specială se cuvine să facem pentru sabrerii *Gh. Alexe* (Steaua) și *R. Manoliu* (Universitatea) care au ocupat locuri fruntașe în clasament — 3 și respectiv 4. CLASAMENT: *spadă: 1. Th. Chifor* (C.Ș.S.) 6 v. (d.b.); 2. N. Istrate (Steaua) 6 v. (d.b.); 3. Al. Istrate (Steaua) 4 v.; 4. N. Marinescu (Steaua) 3 v. (28 t.p.); 5. Gh. Cristof (Steaua) 3 v. (31 t.p.); 6. D. Nicolae (S.P.O.B.) 3 v (33 t.p.); 7. Fl. Tudor (Steaua) 1 v. *Sabie:* 1. H. Bădescu (Steaua) 8 v.; 2. L. Pap (Universitatea) 7 v. (37 t.p.); 3. Gh. Alexe (Steaua) 7 v (38 t.p.); 4. R. Manoliu (Universitatea) 6 v. (30 t.p.); 5. D. Mustață (Steaua) 6 v (38 t.p.); 6. Gh. Culcea (Steaua) 6 v. (40 t.p.); 7. I. Budahazi (Universitatea) 6 v. (41 t.p.); 8. E. Turcu (Universitatea) 5 v.

ELENA DOBINCĂ

NATAȚIE

112 sportivi au îndeplinit standardul pentru Reșița

La începutul săptămînii viitoare, bazinul de 25 m din Reșița va fi gazda concursului republican de primăvară. Întrecerile acestui veritabil campionat al țării în bazin acoperit au fost împărțite în două categorii (seniori — juniori și copii) ale căror probe se vor desfășura timp de 4 zile.

Într-o convorbire avută cu tov. **Andrei Rudeanu**, președintele comisiei de specialitate din Reșița, am aflat că gazdele au depus eforturi serioase pentru a reamenaja piscina și a asigura participanților condiții cît mai bune de concurs.

Și în acest an Federația română de natație a făcut înscrierile la această importantă competiție pe baza unor timpi-standard realizați de sportivi în cadrul întrecerilor preliminare (bazine de 25 m sau 33 m). Din datele pe care le deținem, aceste baremuri au fost realizate de 112 sportivi respartizați astfel pe cluburi și asociații: Dinamo 21, Steaua 16, Școala sportivă Reșița 17, Școala sportivă 2 București 18, C.S.M. Cluj 7, Viitorul 6, Școala sportivă Galați 5, Rapid 5, C.S.Ș. București 8, Școala sportivă 1 București 3, Metalul Turda 2, Medicina Cluj 2, Politehnica Timișoara 1 și Olimpia Reșita 1.

● Sîmbătă și duminică, trei dintre înotătoarele noastre fruntașe, **Cristina Balaban, Anca Andrei și Agneta Sterner**, vor lua startul într-un mare concurs internațional (participante din 12 țări) care va avea loc în piscina „Cozzi" (33 m) din Milano. La aceste întreceri, sportivele noastre vor avea cîteva redutabile adversare, printre care putem aminti pe campioana europeană **Christine Caron** și compatrioata sa **Benedicte Duprez** (recent a „mers" 1:08,2 la 100 m spate), recordmana continentului în proba de 200 m delfin, **Helga Lindner** (R.D.G.) ș.a.

● Austria va fi reprezentată la concursul internațional de sărituri de la Cluj de **Ulrike Sturm** și **Armin Lind**. Cei doi tineri sportivi dețin actualmente titlurile de campioni ai Austriei la sărituri de la trambulină.

● La Cluj au început întrecerile „Cupei F.R.N." la polo. Iată primele rezultate: Banat — Mureș-Autonomă Maghiară 6—1 (0—0, 1—0, 3—0, 2—1), București I — București II 2—2 (2—0, 0—1, 0—1, 0—0) și Cluj — Crișana 3—2 (0—0, 1—1, 2—1, 0—0). **(M. Radu — coresp.)**.

CÎȚI ATLEȚI DE VALOARE A „CRESCUT" FARUL CONSTANȚA ÎN ULTIMII ANI?

(Urmare din pag. 1)

pament și materiale specifice atletismului. În 1965 secția a fost nominalizată la nivel republican, din acest moment creîndu-se condiții mai bune de pregătire. Firește că antrenorii nu au primit tot ce au cerut, deoarece nu era posibil. Dar, oricum, s-au creat condiții satisfăcătoare de antrenament, așa că se putea desfășura o activitate mai susținută, se puteau emite chiar unele pretenții față de antrenori. Conducerea clubului însă n-a controlat și n-a tras la răspundere pe antrenori, în a căror activitate își și făcuseră apariția primele simptome ale formalismului.

Pe de altă parte, antrenorul Veliciu (un apreciat fondist în trecut), care fusese adus la „Farul" ca sportiv, dar a fost încadrat ca antrenor, a vrut să arate cu tot dinadinsul că mai poate face sport de performanță și, în consecință, a început să se pregătească. Dualitatea antrenor-sportiv n-a fost însă de natură să stimuleze atletismul, întrucît antrenorul uitase că principala sa îndatorire (pentru care era plătit) era aceea de a pregăti „speranțele" atletismului constănțean.

Spuneam mai sus că, în 1965, secția de atletism a fost nominalizată. Aceasta înseamnă că federația de specialitate a acordat încredere antrenorilor constănțeni, că de acum se punea problema obținerii unor performanțe superioare, că existau condiții mai bune de pregătire, că — în concluzie — antrenorii trebuiau să acorde atenție sporită aspectului *calitativ* al procesului antrenamentului sportiv.

Efectivul actual al secției este de 63 de atleți: 8 seniori, 20 de juniori mari, 22 de juniori mici și 13 copii. Din capul locului se observă procentul exagerat de mare al juniorilor mici și al copiilor (55 la sută), față de cel al seniorilor (13 la sută). Din cei 63 de atleți ai secției, 15 sînt neclasificați, cifră de asemenea foarte mare. S-a căutat să se demonstreze că se acordă o atenție mare tinerilor care vor înlocui actualii atleți seniori. O analiză mai atentă a posibilităților acestor tineri ne duce însă la concluzia că între intenție și fapte este un drum foarte lung, că perspectiva nu apare în roz. Era de presupus, ținînd seama de numărul mare de copii și juniori existenți în secție, că antrenorul Veliciu va... pompa spre secția de seniori cîteva elemente care să umple golul existent aci. Nu s-a întîmplat așa. Un singur atlet de valoare a produs Centrul de antrenament pentru juniori și copii: mărșăluitorului Beizat Bare.

Neprimind de la grupa de juniori atleți de valoare pe care să-i ducă „mai departe", în grupa senioratului, antrenorul grupei de seniori, C. Craia, muncește cu sportivi (printre care Crețu, Ferencz, David, Mangiurea, Lazăr ș.a.) care nu mai prezintă certitudinea unui progres. Antrenorul justifică menținerea acestor sportivi în secție prin participarea formației Farul la campionatul republican pe echipe. Dar pentru a-și împrospăta lotul cu elemente de valoare, nimeni nu l-a împiedicat pe antrenor să caute *el însuși* printre sutele de juniori care s-au perindat prin secția de atletism. Poate că printre aceștia ar fi depistat cîteva elemente de perspectivă. Era nevoie însă de mai multă strădanie din partea antrenorilor, ceea ce nu a existat. Așa se explică rezultatele cu totul nesatisfăcătoare realizate de atleții de la „Farul" ani de-a rîndul.

În 1966, de pildă, atleții constănțeni n-au reușit să stabilească nici un record republican la nici o grupă de vîrstă. În cei șase ani de existență a secției, antrenorii Craia, Veliciu și Smoleanu au „produs" 2 sportivi de categoria I, și 13 de categoria a II-a, fapt care arată cît de slabă a fost preocuparea lor, a conducerii clubului, față de această importantă ramură sportivă.

Din cele relatate, rezultă că în activitatea antrenorilor de atletism de la clubul Farul și-a făcut loc formalismul, fuga de răspundere (munca cu copiii și juniorii trece, de regulă, neobservată, nu se emit atîtea pretenții ca la seniori). Așa ceva nu se mai poate tolera. În activitatea secției, fie că este vorba de juniori sau de seniori, trebuie făcută o cotitură radicală. Obiectivul principal trebuie să fie pregătirea unor sportivi *de valoare republicană* (care să se... bată pentru a intra în loturile republicane să doboare recorduri) *și nu regională*. Capacitatea antrenorilor, valoarea lor, trebuie măsurată numai prin prisma sportivilor trimiși în loturile reprezentative, prin numărul și îndeosebi prin valoarea recordurilor stabilite de aceștia (comparativ cu recordurile din alte țări cu atletism dezvoltat), și nu prin „ceea ce au fost cîndva". Lucrînd cu mulți copii și juniori care nu dovedesc vocație pentru această ramură sportivă, urmărind îndeosebi „cantitatea" în detrimentul „calității", antrenorii constănțeni nu vor putea obține rezultatele așteptate de multă vreme. Iată de ce se impune îmbunătățirea substanțială a selecției, eliminarea celor fără perspective. Va trebui ca antrenorii să selecționeze cu precădere juniori care posedă o bună dezvoltare, calități fizice excepționale iar în privința copiilor, aceștia să fie admiși în secție numai dacă au calități fizice corespunzătoare stabilite pe baza normelor de control.

Ar fi nejust să nu ne referim și la alte cauze care au frînat dezvoltarea atletismului constănțean. Trebuie avut în vedere că nu totdeauna antrenorii de aci s-au bucurat de cele mai bune condiții de pregătire. Deseori, pregătirea atleților la sală se făcea la ore tîrzii (20—22), apa caldă lipsea cu regularitate, vestiarele erau neîncălzite. În 1966, o sumă importantă din bugetul secției de atletism a fost folosită „în alte scopuri" (?!) — după cum afirma contabilul clubului. N. Ivan. De altfel, încercînd să discutăm cu alți antrenori despre fondurile dirijate către secțiile pe care le conduc, aceștia s-au eschivat să ne dea un răspuns exact, argumentîndu-ne în felul următor: „dv. plecați, noi... rămînem însă aci"! Dar chiar și această „precizare" lasă să se înțeleagă că în bugetul unor secții se fac anumite mișcări...

Revenind la greutățile secției de atletism, trebuie arătat că o bună parte din echipamentul cumpărat anul trecut a fost folosit de sportivi din alte secții, ceea ce a dăunat, desigur, calității procesului de antrenament. În prezent însă, atleții clubului constănțean au la dispoziție tot ceea ce este necesar. Lor și antrenorilor li se cere însă mai mult entuziasm, mai multă pasiune. Căci, este neîndoielnic (și firesc) că va veni timpul cînd li se vor pretinde performanțe superioare, iar „argumentele" tradiționale puse pe seama lipsei de condiții nu vor mai fi luate în seamă.

★

Este cert că ani de-a rîndul atletismul constănțean s-a zbătut într-o stare de mediocritate totală. Sportivi, antrenori, cadre tehnice de la consiliul regional UCFS și clubul Farul, au acceptat cu un calm... olimpian această stare de lucruri. Și, de ce să n-o spunem, nici federația de specialitate nu și-a dat concursul în ceea ce privește redresarea atletismului constănțean. Ceea ce este mai de neînțeles, comisia regională, direct interesată ca activitatea atletică să progreseze, n-a luat nici o măsură pentru ieșirea acestei ramuri sportive olimpice din impas. De fapt, dacă analizăm cît de cît activitatea acestei comisii, vedem că nici n-avea cum să dea o mînă de ajutor, deoarece ea există doar... în scripte!

Se așteaptă revirimentul atletismului. Dar nu în vorbe...